

ZASADY OGÓLNE WSPÓLNOTY ŻYCIA CHRZEŚCJAŃSKIEGO

WSTĘP

1. „Trzy Osoby Boskie, widząc ludzkość rozdartą przez tak wiele grzechów, postanawiają poświęcić się całkowicie ludziom aby wybawić je od wszelkiego zła i zniewolenia” (por. ĆD 102). Z miłości do człowieka Słowo wcieliło się i narodziło z Maryi, ubogiej dziewczycy z Nazaretu. Jezus, który zamieszkał pośród ludzi, dzieląc z nimi codzienne życie, zaprasza do ciągłego jednoczenia się z Bogiem oraz wprowadzania jedności w rodzinie ludzkiej. Ten dar Boga oraz współpraca z Nim trwa do dzisiaj i dzięki Duchowi Świętemu objawia się w każdej sytuacji świata. Dlatego my, członkowie Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego, sformułowaliśmy te Zasady Ogólne, aby pomagały nam postawę Jezusa Chrystusa, Jego wybory czynić własnymi i przez to włączyć się przez Niego, z Nim i w Nim w inicjatywę miłości Boga wiernego swoim obietnicom.

2. Nasza Wspólnota jest drogą życia chrześcijańskiego, stąd zasady te winny być rozumiane nie tyle według ich litery, ile w duchu Ewangelii i zgodnie z wewnętrznym prawem miłości. Prawo to, które Duch Święty wpisuje w nasze serca, wyraża się ciągle w nowy sposób, w każdej sytuacji codziennego życia. Szanuje ono niepowtarzalny charakter każdego powołania i uzdalnia do otwartości i wolności, czyniąc dyspozycyjnymi wobec Boga. Dzięki niemu jesteśmy wzywani do coraz bardziej świadomie podejmowanej odpowiedzialności za nieustanne poszukiwanie odpowiedzi na problemy naszych czasów we współpracy z Ludem Bożym i wszystkimi ludźmi dobrej woli, szerząc postęp i pokój, sprawiedliwość i miłość bliźniego, wolność i godność każdego człowieka.

3. Wspólnota Życia Chrześcijańskiego jest światowym, publicznym stowarzyszeniem, którego centrum znajduje się obecnie w Rzymie. WŻCh jest kontynuacją Sodalicii Mariańskich zainicjowanych przez Jean Leunisa SJ, które po raz pierwszy zostały oficjalnie zatwierdzone przez papieża Grzegorza XII bullą *Omnipotentis Dei* z dnia 5 grudnia 1584 roku. Sięgając do źródeł Sodalicii Mariańskich dostrzegamy ich początek w grupach ludzi świeckich, które rozwijały się od roku 1540 w różnych częściach świata, dzięki inicjatywie świętego Ignacego z Loyoli i jego towarzyszy. Żyjemy więc naszym stylem życia chrześcijańskiego w jedności z tymi, którzy nas poprzedzili, wdzięczni za ich świadectwo i apostolską pracę. Jesteśmy w bliskiej więzi poprzez miłość i modlitwę ze wszystkimi, którzy żyli i żyją naszą duchowością, będąc naszymi przyjaciółmi i orędownikami w Kościele a zarazem wspierając realizację naszej misji.

CZĘŚĆ PIERWSZA: NASZ CHARYZMAT

4. Naszą Wspólnotę tworzą chrześcijanie: mężczyźni i kobiety, dorośli i młodzież, z różnych grup społecznych, którzy pragną bardziej naśladować Jezusa Chrystusa i współpracować z Nim w budowaniu Królestwa Bożego, rozpoznając Wspólnotę Życia Chrześcijańskiego jako swoje

osobiste powołanie w Kościele. Zmierzamy do tego, aby stawać się chrześcijanami bardziej zaangażowanymi w dawaniu świadectwa tym wartościom ludzkim i ewangelicznym w Kościele i społeczeństwie, które rozwijają godność człowieka, dobro rodziny oraz integralność stworzenia. Jesteśmy szczególnie świadomi naglącej potrzeby pracy na rzecz szerzenia sprawiedliwości poprzez preferencyjną opcję na ubogich i styl życia w prostocie, wyrażający naszą wolność i solidarność z potrzebującymi. Aby przygotować naszych członków do bardziej skutecznego świadectwa oraz zaangażowania apostołskiego, szczególnie w środowiskach życia codziennego, gromadzimy we wspólnocie osoby, które odczuwają pragnienie integracji wszystkich wymiarów swego życia z pełnią wiary chrześcijańskiej, zgodnie z naszym charyzmatem. Dążymy do osiągnięcia takiej jedności życia, poprzez odpowiedzi na wezwania Chrystusa pojawiające się w świecie, w którym żyjemy.

5. Duchowość naszej Wspólnoty jest skoncentrowana na osobie Jezusa Chrystusa i uczestnictwie w Misterium Paschalnym. Źródłem jej jest Pismo święte, liturgia, rozwijająca się nauka Kościoła oraz objawianie się woli Bożej w wydarzeniach naszych czasów. W kontekście tych uniwersalnych źródeł, *Ćwiczenia Duchowne* św. Ignacego uważamy za źródło szczególne i charakterystyczne narzędzie naszej duchowości. Nasze powołanie wzywa, byśmy żyli taką duchowością, która otwiera i uczy dyspozycyjności na to wszystko, czego Bóg oczekuje od nas w każdej konkretnej sytuacji życia codziennego. Rozpoznajemy, że szczególnie modlitwa osobista i wspólna, rozeznanie we wspólnocie, rozeznanie indywidualne, w tym rachunek sumienia, oraz kierownictwo duchowe są ważnymi środkami do szukania i odnajdywania Boga we wszystkich rzeczach.

6. Jedność z Chrystusem prowadzi do jedności z Kościołem, w którym Chrystus tu i teraz kontynuuje swoją misję zbawienia. Stając się wrażliwymi na znaki czasu i poruszenia Ducha Świętego będziemy coraz bardziej potrafili spotykać Chrystusa w każdej sytuacji i w każdym człowieku. Uczestnicząc w życiu Kościoła czerpiemy z bogactwa życia liturgicznego, rozważamy Słowo Boże, poznajemy oraz przekazujemy innym Jego naukę. Kierując się wspólnym zatroskaniem o rozwiązywanie problemów i rozwój całej ludzkości współpracujemy z hierarchią i innymi liderami Kościoła, a zarazem jesteśmy wrażliwi na sytuację, w jakiej znajduje się Kościół we współczesnym świecie. Wiąż z Kościołem mobilizuje nas do twórczej i konkretnej współpracy w urzeczywistnianiu Królestwa Bożego na ziemi, wraz z gotowością pójścia i służenia wszędzie tam, gdzie potrzeby Kościoła tego wymagają.

7. Dar z nas samych wyraża się w osobistym włączeniu się we Wspólnotę Światową, w dowolnie wybranej wspólnocie podstawowej. Wspólnota skoncentrowana na Eucharystii jest konkretnym doświadczeniem jedności w miłości i działaniu. Każda z naszych wspólnot jest zgromadzeniem osób w Chrystusie, częścią Jego Ciała Mistycznego. Jednoczy nas wspólne *Przymierze*, ten sam sposób życia i szczególna miłość do Maryi, jako naszej Matki. Odpowiedzialność za rozwój więzi wspólnotowych nie ogranicza się jedynie do wspólnoty podstawowej, ale rozszerza się na Narodową i Światową Wspólnotę Życia Chrześcijańskiego, na wspólnoty kościelne, w które jesteśmy włączeni (parafia, diecezja), na cały Kościół i na wszystkich ludzi dobrej woli.

8. Jako członkowie pielgrzymującego Ludu Bożego otrzymaliśmy od Chrystusa misję świadczenia o Nim wobec ludzi poprzez postawy, słowa i czyny. Jednoczymy się z Jego misją „niesienia dobrej nowiny ubogim, głoszenia wolności jeńcom, przywracania wzroku niewidomym, uwalniania uciskanych oraz obwoływania czasu łaski Boga” (por. Iz 61, 1n; 58, 6). Życie nasze ze swej istoty jest apostołskie. Teren misji podejmowanej przez WŻCh jest nieograniczony; rozciąga się zarówno na Kościół jak i świat, byśmy mogli nieść ewangelię zbawienia wszystkim ludziom i społeczeństwom, poprzez otwieranie serca na nawrócenie i walkę o przemianę zniewalających struktur.

a) Każdy z nas jest wezwany przez Boga, aby wprowadzać Chrystusa i Jego zbawcze działanie w swoim najbliższym środowisku. To osobiste apostołstwo jest konieczne, aby Ewangelia ciągle rozszerzała się przenikając każdego człowieka oraz różne sytuacje i miejsca.

b) Jednocześnie podejmujemy wspólne zaangażowania apostołskie w zespołach, grupach apostołskich różnego typu, inicjowanych lub wspieranych przez Wspólnotę odpowiednimi strukturami albo przez włączanie się w działalność istniejących organizacji świeckich, religijnych.

c) Wspólnota dopomaga nam rozwijać zaangażowanie apostołskie w jego różnych aspektach, uwrażliwiając na problemy najbardziej naglące i powszechne, szczególnie poprzez rewizję życia, rozeznanie indywidualne oraz rozeznanie we wspólnocie. W ten sposób pragniemy odczytywać apostołski sens każdej sytuacji życia codziennego.

d) Wspólnota przynagla nas do głoszenia Słowa Bożego i pracy nad reformowaniem struktur społecznych poprzez uczestnictwo w wysiłkach wyzwalania wszelkich form dyskryminacji. Dążymy do ewangelizacji kultury. Pragniemy rozwijać ducha ekumenizmu, współpracując w inicjatywach przyczyniających się do jedności chrześcijan. Nasze zaangażowanie znajdzie swą stałą inspirację w Ewangelii Chrystusa ubogiego i pokornego.

9. Duchowość naszej Wspólnoty jest skoncentrowana na Chrystusie, stąd rolę Maryi widzimy w relacji do Jego Osoby: jest ona wzorem naszej współpracy w misji Chrystusa. Współpraca Maryi z Bogiem rozpoczęła się od Jej „tak” w misterium Zwiastowania-Wcielenia. Jej owocna służba, którą między innymi dostrzegamy w nawiedzeniu św. Elżbiety, oraz solidarność z ubogimi, rozważana w *Magnificat*, ubogaca naszą motywację pełniejszego zaangażowania się na rzecz szerzenia sprawiedliwości we współczesnym świecie. Współpraca Maryi w misji Syna, trwająca przez całe Jej życie, inspirowane do pełnego oddania się Bogu, w jedności z Maryją, która akceptując plany Boże stała się naszą Matką, Matką wszystkich ludzi. W ten sposób potwierdzamy naszą misję służenia światu, otrzymaną na chrzcie i bierzmowaniu. Czcimy Maryję, Matkę Boga, w sposób szczególny i ufamy Jej wstawiennictwu w realizacji naszego powołania.

CZĘŚĆ DRUGA: ŻYCIE I ORGANIZACJA WSPÓLNOTY

10. Członkowie

Przynależność do Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego zakłada osobiste powołanie. Kandydat, w czasie określonym przez *Normy Ogólne* jest wprowadzany w styl życia WŻCh. Czas ten pozwala kandydatowi i wspólnocie rozeznąć jego powołanie do WŻCh. Wraz z podjęciem decyzji, potwierdzonej przez wspólnotę, podejmuje on czasowe *Przymierze* i z pomocą wspólnoty rozwija życie zgodnie z celem i duchem WŻCh. Po upływie odpowiedniego czasu, określonego w *Normach Ogólnych*, następuje podjęcie *Przymierza* na stałe, zakładające ciągły rozwój życia stylem życia WŻCh.

11. Życie wspólnoty

Istotnymi środkami formacji i stałego wzrostu są spotkania we wspólnocie podstawowej. Regularnie odbywające się spotkania umożliwiają dzielenie się wiarą i życiem w atmosferze wzajemnego zaufania oraz rozwój zaangażowania się w misję.

12. Styl życia

a) Styl życia Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego wymaga od jej uczestników dążenia z pomocą wspólnoty do ciągłego rozwoju osobowego i społecznego, będącego wzrostem w wymiarze ludzkim, duchowym i apostołskim. Wyraża się to uczestnictwem w Eucharystii, ilekroć jest to możliwe; intensywnym życiem sakramentalnym; codzienną modlitwą, zwłaszcza opartą na Piśmie świętym; rozeznaniem poprzez codzienną „rewizję życia” i, o ile to możliwe, regularnym kierownictwem duchowym; coroczną wewnętrzną odnową w oparciu o źródła naszej duchowości; i rozwojem miłości Matki Bożej.

b) Wspólnota zmierza do współpracy z Chrystusem we wprowadzaniu Królestwa Bożego, dlatego każdy jej uczestnik jest wezwany do czynnego udziału w szeroko rozumianym apostołstwie. Stałym sposobem rozpoznawania, jak najlepiej wcielać obecność Chrystusa w świecie jest rozeznanie apostołskie, indywidualne i we wspólnocie. Tak rozumiana misja wymaga od każdego gotowości do uczestniczenia w życiu społecznym, ekonomicznym i politycznym oraz rozwijania zdolności ludzkich, umiejętności zawodowych, aby stawać się bardziej kompetentnymi i wiarygodnymi świadkami. Ponadto wymaga to również prostoty we wszystkich aspektach życia, celem naśladowania Chrystusa ubogiego i zachowania wolności wewnętrznej w zaangażowaniu apostołskim.

c) Każdy z członków wspólnoty bierze na siebie odpowiedzialność za uczestnictwo w spotkaniach i innych działaniach Wspólnoty oraz wspomaga i zachęca innych do realizacji ich powołania, zawsze gotów do dawania i przyjmowania braterskiej rady i pomocy tak jak w grupie „przyjaciół w Panu”.

13. Władze

a) Światową Wspólnotą Życia Chrześcijańskiego kierują: Zgromadzenie Ogólne, które decyduje o normach i kierunkach działania oraz Rada Wykonawcza, która jest odpowiedzialna za

wprowadzanie w życie decyzji Zgromadzenia Ogólnego, ich skład i funkcje są określone w *Normach Ogólnych*.

b) Wspólnota Narodowa, utworzona zgodnie z *Normami Ogólnymi*, gromadzi osoby, które dążą do realizacji sposobu życia i misji WŻCh w danym kraju. Wspólnotą Narodową kieruje Zgromadzenie Narodowe i Rada Wykonawcza. Ich zadaniem jest zapewnienie odpowiednich struktur i programów formacyjnych, niezbędnych do harmonijnego rozwoju całej Wspólnoty i do owocnego uczestnictwa Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego w misji Kościoła.

c) Wspólnoty narodowe mogą zakładać bądź zatwierdzać wspólnoty regionalne, diecezjalne oraz centra, składające się ze wspólnot podstawowych danego regionu, diecezji, miasta czy instytucji. Są one tworzone zgodnie z *Normami Ogólnymi* i statutem wspólnoty narodowej.

14. Asystent kościelny

Wspólnota Życia Chrześcijańskiego każdego szczebla posiada asystenta kościelnego mianowanego zgodnie z prawem kościelnym i *Normami Ogólnymi*. Asystent kościelny, współpracując wraz z innymi odpowiedzialnymi za wspólnotę, jest odpowiedzialny głównie za chrześcijański rozwój życia wspólnoty, pomagając jej członkom w odkrywaniu dróg Bożych, zwłaszcza przez Ćwiczenia Duchowne. Na mocy misji powierzanej mu przez hierarchię, którą reprezentuje, jest również szczególnie odpowiedzialny za sprawy doktrynalne i duszpasterskie oraz za atmosferę właściwą wspólnotie chrześcijańskiej.

15. Majątek

Wspólnota Życia Chrześcijańskiego każdego szczebla może posiadać majątek i zarządzać nim jako publiczna osoba prawna w Kościele, zgodnie z prawem kościelnym i prawem cywilnym danego kraju, dotyczącym tego zagadnienia. Własność oraz zarządzanie majątkiem należy do określonej wspólnoty.

CZĘŚĆ TRZECIA: PRZYJĘCIE ZASAD OGÓLNYCH

16. Zmiana *Zasad Ogólnych*

Zasady Ogólne wyrażają tożsamość i charyzmat Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego oraz jej status w Kościele, są przyjęte przez Zgromadzenie Ogólne i zatwierdzone przez Stolicę Apostolską jako podstawowy Statut Wspólnoty Światowej. Zmiany w *Zasadach Ogólnych* wymagają większości dwóch trzecich głosów Zgromadzenia Ogólnego oraz zatwierdzenia przez Stolicą Apostolską.

17. Zawieszenie i wykluczenie

Warunkiem członkostwa w WŻCh na każdym szczeblu jest akceptacja *Zasad Ogólnych Wspólnoty Życia Chrześcijańskiego*. Jeśli członek lub wspólnota podstawowa nie przestrzegają w sposób istotny *Zasad Ogólnych*, to wspólnota narodowa może ich zawiesić lub nawet wykluczyć. Wspólnocie narodowej, która toleruje nieprzestrzeganie *Zasad* w jednej ze swych wspólnot podstawowych, grozi zawieszenie lub nawet wykluczenie ze Wspólnoty Światowej. W przypadku podjęcia takiej decyzji przysługuje prawo odwołania się od decyzji postanowionej na szczeblu podstawowym lub lokalnym do wspólnoty narodowej, i od decyzji na szczeblu narodowym do Wspólnoty Światowej.